

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **Mgr. E. P.**
bytem X

zastoupené advokátem JUDr. Petrem Vališem
sídlem Balbínova 1093/27, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Univerzita obrany**
sídlem Kounicova 65, 662 10 Brno

o žalobě proti rozhodnutí rektorky Univerzity obrany ze dne 11. 10. 2022, č. j. MO
416453/2022-2994

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterými bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Fakulty vojenského leadershipu Univerzity obrany (dále jen „FVL“) ze dne 10. 8. 2022, č. j. MO 324461/2022-2994 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím FVL rozhodla podle § 68 odst. 1 písm. g) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) o nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu Univerzity obrany v Brně (dále jen „SZŘ“) a o ukončení kombinovaného studia žalobkyně v doktorském studijním programu Ekonomika a management na FVL. Nesplnění požadavku vyplývajících ze SZŘ spočívalo v tom, že žalobkyně řádně neukončila studium absolvováním studia během maximální doby studia.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně uvádí, že v rámci odvolání namítala jediný, avšak zásadní nedostatek prvostupňového rozhodnutí, a to jeho nepřezkoumatelnost. Tvrzení FVL o maximální délce doby studia nebylo ničím podloženo. Žalobkyně poznamenává, že si není jista správnou délkou maximální doby studia jejího programu, což ovšem nemůže mít vliv na rozsah nezbytných náležitostí rozhodnutí.
4. Dále žalobkyně namítá, že FVL následně ve svém vyjádření k odvolání uvedla, odkud informace o maximální délce studia pochází. Takovým dodatečným sdělením však podle žalobkyně nelze zhojit vady již vydaného rozhodnutí. FVL v rámci vyjádření k odvolání také odkázala na dokumenty, z nichž vyplývá maximální doba studia. Tyto dokumenty však nebyly založeny ve spisu, do něž žalobkyně nahlédla na základě oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Napadené rozhodnutí pak následně vyšlo z tvrzení FVL uvedených ve vyjádření k odvolání. Zaměřilo se zejména na otázku, zda žalobkyně věděla či vědět měla, ze zdrojů jiných než z prvostupňového rozhodnutí, jak dlouhá byla maximální doba jejího studia. Závěry v napadeném rozhodnutí jsou vyvozovány z listin, které nebyly součástí správního spisu. Napadené rozhodnutí dále odkazuje na akreditační dokumentaci schválenou Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR (dále jen „ministerstvo“) s tím, že je uložena kdesi v informačním systému fakulty. Její relevantní části však nejsou obsaženy ve správním spise. Zástupce žalobkyně tak neměl možnost se s těmito podklady seznámit.
5. Žalobkyně má za to, že napadeným rozhodnutím, jakož i prvostupňovým rozhodnutím došlo k nepřípustnému zásahu do jejích práv. Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí nedalo za pravdu odvolacím námitkám žalobkyně a zcela zbytečně se zabývá pouze otázkou možné vědomosti žalobkyně o skutečné délce studia na základě dokumentů, které nebyly založeny do spisu. Nebylo tak možné se vůči nim jakkoli vymezit (pokud jde o pravost, platnost, účinnost či faktické doručení žalobkyni).

6. Podle žalobkyně nelze přehlížet zjevné nedostatky prvostupňového rozhodnutí jen proto, že jeho závěry mohou být správné, byť má žalobkyně o jeho správnosti nadále pochybnosti, a to, mimo jiné, i kvůli jeho vadám.

III. Vyjádření žalované k žalobě a replika žalobkyně

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné.
8. K délce studia žalovaná uvádí následující. Žalobkyně byla přijata k doktorskému kombinovanému civilnímu studiu ve studijním programu Ekonomika a management, ve studijním oboru Vojenský management, a to na základě rozhodnutí FVL ze dne 7. 6. 2016, které jí bylo doručeno dne 15. 7. 2016, a které nabylo první moci a vykonatelnosti dne 15. 7. 2016. Součástí uvedeného rozhodnutí o přijetí ke studiu je určení standardní doby studia (tři roky), což je v souladu s akreditací (rozhodnutí ministerstva č. j. 12188/2010-30-1) stanoveno na základě § 44 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 47 odst. 2 zákona o vysokých školách. Ke studiu se žalobkyně zapsala dne 1. 9. 2016. Žalovaná rekapituluje průběh studia žalobkyně. Standardní doba studia činí 3 roky. Studium bylo přerušeno v celkovém součtu po 2 roky s tím, že do přerušení studia není podle zvláštního zákona započítána doba přerušení studia od 1. 3. 2020 do 31. 8. 2020. Obhajoba dizertační práce žalobkyně proběhla dne 31. 2. 2022, přičemž disertační práci neobhájila. Žalobkyně podala žádost o prodloužení maximální doby studia. Její žádosti však nebylo vyhověno. Žalobkyni maximální doba studia uplynula dne 28. 2. 2022. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nesplnila požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu (úspěšně neobhájila dizertační práci), přičemž jí uplynula standardní doba studia i maximální doba studia a žalobkyně vyčerpala i maximální celkovou dobu přerušení studia, bylo s žalobkyní vedeno řízení podle § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách.
9. Podle žalované je zřejmé, že maximální doba studia žalobkyně činila 5 let a uplynula 28. 2. 2022 (a to s ohledem na skutečnost, že část přerušného studia od 1. 3. 2020 do 31. 8. 2020 se nezapočítala do celkové doby přerušení)
10. Prvostupňovým rozhodnutím bylo konstatováno, že žalobkyně nesplnila studijní požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, přičemž rozhodnutí je řádně a komplexně odůvodněno včetně shrnutí dob přerušení studia studentky a vypořádání všech tvrzení žalobkyně uvedených v jejím vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
11. Z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že maximální doba studia žalobkyni uplynula dnem 28. 2. 2022. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobkyně, že by z tohoto rozhodnutí nebylo zřejmé, jak dlouhá měla být maximální doba jejího studia.
12. K námitce, že z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, z čeho vyplývá maximální doba studia, uvádí žalovaná, že podle ustálené soudní judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, a tedy je možné v rámci odvolacího řízení při naplnění podmínek stanovených správním řádem napravit některé vady prvostupňového rozhodnutí. V předmětném správním řízení odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí doplnil obecný odkaz na SŘZ obsažený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně o konkrétní postup, jak dospěl k 5leté maximální délce studia. Přičemž žalobkyně měla možnost se s úvahami správních orgánů ohledně maximální délky studia a předpisů, ze kterých tato délka

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

vyplývá, seznámit ještě před vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu (a i tak učinila), neboť tyto úvahy byly obsaženy ve stanovisku FVL k odvolání, a tedy nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Žalobkyně přitom nezpochybňuje způsob, jakým správní orgány dospěly k maximální délce studia a ani její délku, když ponechává doplněné odůvodnění v rozhodnutí odvolacího orgánu bez jakékoliv odezvy, ale namítá pouze, že prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno.

13. Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně podáním ze dne 22. 6. 2023. Podle žalobkyně je sice v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno datum, kdy uplyne maximální doba studia, nicméně jde o pouhé tvrzení, které není podloženo žádným odkazem na právní akt, ať už individuální, či normativní, který by dokládal správnost uváděného termínu. Není proto přezkoumatelné, zda je uvedené datum správné, neboť zákon, resp. vnitřní předpisy univerzity připouští dvojí obecnou délku studia tři, respektive čtyři roky plus maximálně dva roky prodloužení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně opakovaně vyjádřila své přesvědčení, že délka jejího maximálního studia v dané době dosud neuplynula, je nezbytné trvat na řádně a přezkoumatelně odůvodněném prvostupňovém rozhodnutí. Ani další argumentace žalované nic nemění na pochybeních, které žalobkyně uvádí ve správní žalobě. Obecný odkaz na SZŘ nijak nedokládá standartní délku studia, neboť i např. čl. 3 odst. 6 písm. c) SZŘ připouští existenci čtyřletého doktorského programu na univerzitě. Rovněž nelze souhlasit ani se závěry, že vyjádřením FVL k odvolání zůstává zachována „dvojinstančnost“ správního řízení.

IV. Ústní jednání

14. Při ústním jednání dne 11. 4. 2024 obě strany setrvaly na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích a odkázaly na svá písemná podání ve věci.
15. Pokud jde o návrhy žalobkyně na dokazování, ta v podané žalobě odkazovala na správní spis, a dále na její odvolání a stanovisko FVL ze dne 15. 9. 2022, které jsou součástí správního spisu. K tomu soud uvádí, že správními spisy ani jednotlivými písemnostmi v nich založenými se nedokazuje. Soud ve správním soudnictví vychází z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nicméně nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s.
16. Soud si od žalované vyžádal a v rámci jednání provedl k důkazu rozhodnutí ze dne 12. 5. 2010, č. j. 12188/2010-30/1, vydané ministerstvem. Tímto rozhodnutím byla FVL prodloužena platnost akreditace doktorského studijního programu Ekonomika a management se studijním oborem Vojenský management do 31. 1. 2018 s tím, že forma studia je prezenční a kombinovaná a standardní délka studia činí 3 roky.
17. Dále si krajský soud od žalované vyžádal a k důkazu provedl rozhodnutí ze dne 7.6. 2016, registrační číslo: 158657, vydané žalovanou, včetně doručenky. V tomto rozhodnutí děkan FVL oznamuje žalobkyni, že ji přijímá k doktorskému kombinovanému civilnímu studiu ve studijním programu Ekonomika a management, studijním oboru Vojenský management, dnem 1. 9. 2016. Dále je v tomto rozhodnutí uvedeno: „Standardní doba studia je tři roky.“. Na doručence je jako příjemce zakázky označena žalobkyně, je zde potvrzeno převzetí zásilky dne 14. 6. 2016 a podpis příjemce zásilky (žalobkyně).
18. Z důkazů navržených žalovanou ve vyjádření k žalobě soud provedl pouze výše zmíněné rozhodnutí o přijetí ke studiu. Ostatní žalovanou navrhané listiny byly buď součástí správního spisu, nebo se jednalo o listiny, které měly prokazovat průběh studia žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

Průběh studia žalobkyně však není v nyní souzené věci sporným. Provádět dokazování v tomto směru by tak bylo nadbytečné.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „vysokoškolský zákon“) platí, že *studium se dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.*
21. Podle § 68 odst. 1 písm. g) vysokoškolského zákona, *vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b).*
22. Na rozhodnutí o právech a povinnostech studenta se od novely vysokoškolského zákona zákonem č. 137/2016 Sb., vztahuje správní řád, když tato novela vypustila vyloučení obecných předpisů správního řádu na rozhodování o právech a povinnostech studenta. O náležitostech rozhodnutí rektora proto platí též § 68 odst. 3 první věta zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), podle kterého *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
23. Podle § 50 odst. 1 správního řádu platí, že *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
24. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání její jediné odvolací námitky týkající nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí.
25. Žalobkyně v odvolacím řízení namítala, že ač bylo ze strany FVL zmiňováno dosažení maximální doby studia, z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jaká byla standardní doba studia žalobkyně, resp. kdy tato doba uplynula a z jakého právního předpisu tato doba vyplývá, případně označení závazné normy stanovující standardní dobu předmětného studijního programu. Podle žalobkyně tak nebylo možné vyvodit správnost prvostupňového rozhodnutí, kdy zejména v případě, že by daný studijní program byl čtyřletý, by rozhodnutí nebylo správné ani důvodné, neboť by doba maximálního studia uplynula nejdříve 28. 2. 2023. proto považovala žalobkyně prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
26. Krajský soud se proto zaměřil, zda žalovaná na danou odvolací argumentaci reagovala, když povinnost vypořádat námitky účastníka řízení (zde žalobkyně) vyplývá ze shora citovaného § 68 odst. 3 správního řádu.
27. Žalovaná na s. 4 napadeného rozhodnutí k argumentaci žalobkyně uvedla: *„Odvolací správní orgán neshledal důvodnou námitku studentky, že „Nikde však není uvedeno, jaká byla standardní doba studia studijního programu účastnice řízení, resp. kdy tato standardní doba*
Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

uplynula a z jakého právního předpisu tato doba vyplývá, případně označení závazné normy stanovující standardní dobu předmětného studijního programu.“ Správní orgán II. stupně konstatuje, že v rozhodnutí děkana FVL o přijetí Mgr. Elišky Procházkové k doktorskému kombinovanému civilnímu studiu ve studijním programu *Ekonomika a management* ze dne 7. 6. 2016, které bylo studentce doručeno dne 14. 6. 2016 a nabylo právní moci a vykonatelnosti dne 15. 7. 2016, je uvedena věta: „Standardní doba studia je tři roky.“ Z uvedeného vyplývá, že nejpozději dnem doručení rozhodnutí o přijetí ke studiu byla studentka prokazatelně seznámena se standardní délkou studia ve studijním programu. Šetřením správního orgánu II. stupně bylo zjištěno, že si studentka na počátku studia sestavila a nechala dne 14. 11. 2016 děkanem FVL schválit individuální studijní plán studia rozvržený, stejně jako u všech ostatních studentů předmětného studijního programu, na tři roky standardní doby studia. Podle čl. 8 SZŘ UO studium doktorského studijního programu probíhá právě podle individuálního studijního plánu. Standardní doba studia studijního programu *Ekonomika a management* je stanovena akreditační dokumentací schválenou Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR a informace o ní je veřejně dostupná prostřednictvím elektronického informačního systému Univerzity obrany v aplikaci *Seznam akreditovaných studijních programů*, která zahrnuje informace o studijních programech akreditovaných do roku 2019 a od roku 2019. Správní orgán II. stupně má tedy za to, že tříletá standardní doba studia u studijního programu *Ekonomika a management* byla studentce známa.“ Na s. 5 napadeného rozhodnutí je uvedeno: Správní orgán II. stupně tvrzení studentky ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, že informaci o délce trvání standardní doby studia příslušného studijního programu FVL „neuvedla v žádném ze svých rozhodnutí, čímž bylo znemožněno vznesení jakýchkoli kvalifikovaných námitek proti tomuto sdělení, a naopak vyvolalo pochyby o skutečné délce studijního programu.“, považuje za mylné, neboť studentka byla o této skutečnosti informována děkanem FVL v rozhodnutí o přijetí ke studiu ze dne 7. 6. 2016.“ Na s. 6 napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že „nemůže být k tíži správního orgánu I. stupně nebo jeho rozhodnutí, že studentka údajně neměla povědomí o standardní délce studia ve studijním programu. Výše vyvrácené tvrzení studentky tak nepředstavuje podklad pro shledání nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.“

28. Krajský soud má s ohledem na výše zmíněné za to, že žalovaná se podstatou námitky žalobkyně řádně zabývala a vysvětlila, proč měla námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí za nedůvodnou. Pro úplnost krajský soud dodává, že věcné hodnocení námitky žalobkyně nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
29. Žalobkyni lze dát za pravdu, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje zcela přezkoumatelnou úvahu, na základě které FVL dospěla k závěru o překročení maximální doby studia, resp. k závěru o standardní délce studia, nicméně toto pochybení bylo napraveno žalovanou. Zde krajský soud připomíná, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Z toho mimo jiné vyplývá, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit odvolací orgán. K takové situaci došlo v nyní souzené věci.
30. V prvostupňovém rozhodnutí je v úvodu popsán průběh přerušení doby studia žalobkyně zahájeného v akademickém roce 2016/2017 s tím, že podle *ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zvláštního zákona* dobu „narušeného studia“, tj. dobu 6 měsíců přerušení studia od 1. 3. 2020 do 31. 8. 2020, se nezapočítala do maximální doby studia. Místo původně stanovené maximální doby

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

studia do 31. 8. 2021, maximální doba studia žalobkyni uplynula dnem 28. 2. 2022. Dále je zmíněn závěr studia žalobkyně. Mimo jiné i to, že žalobkyně neuspěla u obhajoby disertační práce, kterou vykonala dne 31. 1. 2021. Žádosti žalobkyně o udělení výjimky rektorkou žalované podle čl. 38 SZŘ o „prodloužení“ maximální doby studia nebylo vyhověno. Protože žalobkyně nesplnila povinnost řádně ukončit studium absolvováním studia během maximální doby studia podle ustanovení čl. 13 odst. 1 SZŘ, bylo s ní zahájeno z moci úřední řízení o nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle SZŘ a ukončení studia podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Dále z prvostupňového rozhodnutí plyne, že žalobkyně využila své právo na seznámení se podklady rozhodnutí a doručila FVL písemné vyjádření k podkladům rozhodnutí. Argumenty uvedené ve vyjádření neshledala FVL důvodnými. Následně správní orgán zopakoval, že maximální doba studia žalobkyně uplynula 28. 2. 2022. Vzhledem k tomu, že rektorka nevyhověla její žádosti o udělení výjimky z ustanovení čl. 7 odst. 3 písm. c) SZŘ a nepovolila prodloužení maximální doby studia, nemá tak správní orgán jinou možnost než studium ukončit, protože žalobkyně nesplnila povinnost řádně ukončit studium absolvováním studia během maximální doby studia podle ustanovení čl. 13 odst. 1 SZŘ. Na základě výše uvedených skutečností bylo rozhodnuto o ukončení studia studentky pro nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách.

31. *Žalovaná úvahy FVL doplnila, přičemž vycházela z vyjádření FVL k odvolání žalobkyně ze dne 15. 9. 2022. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (s. 2 až 3) citovala výňatky z tohoto vyjádření FVL k odvolání žalobkyně a současně žalovaná poznamenala (s. 4), že se s daným stanoviskem FVL ztotožňuje. V napadeném rozhodnutí je tak mimo jiné uvedeno, že „[s]tandardní doba studia příslušného studijního programu je stanovena schválenou akreditační dokumentací. Rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy čj. 12188/2010-30/1 o udělení akreditační doktorskému studijnímu programu Ekonomika a management, který studentka studuje, je standardní doba takto stanovena na 3 roky, z čehož podle čl. 7 odst. 3 písm. c) SZŘ UO plyne, že maximální doba studia v tomto programu je 5 let.“ Žalovaná na s. 5 napadeného rozhodnutí podrobně popsala průběh studia žalobkyně a uvedla k tomu: „Maximální doba studia tedy činí 5 let = 3 roky standardní doba studia + 2 roky přerušování studia, kdy bylo zohledněno ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 188/2020 Sb., o zvláštních pravidlech pro vzdělávání a rozhodování na vysokých školách v roce 2020 a o posuzování doby studia pro účely dalších zákonů, podle něhož se doba narušeného studia, tedy období od 1. března 2020 do 31. srpna 2020 nezapočítává do maximální doby studia pro účely plnění studijních povinností a má-li v době narušeného studia osoba studium přerušeno podle § 54 zákona o vysokých školách a požádá o to, nezapočítává se tato doba do celkové doby přerušování. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně správně zjistil maximální dobu studia v souladu s čl. 7 odst. 4 a čl. 14 odst. 2 písm. e) SZŘ UO.“*
32. *Žalovaná na závěrech FVL uvedených v prvostupňovém rozhodnutí nic neměnila, jen je dílem doplnila a zhojila tak nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení. Do napadeného rozhodnutí žalovaná zahrnula skutečnosti, které byly správními orgány známy z jejich úřední činnosti. Tyto skutečnosti byly zmíněny ve vyjádření FVL k odvolání žalobkyně ze dne 15. 9. 2022. Se zmíněným vyjádřením FVL se žalobkyně seznámila a dostala prostor na něj reagovat. Nadto o skutečnosti, že standardní doba studia činí v dané věci tři roky, musela žalobkyně vědět (viz níže). Takováto situace tedy nezakládá překvapivost rozhodnutí odvolacího správního orgánu a postup žalované nepředstavuje zásah do dvojinstančnosti řízení. Žalobkyně se tedy mylí, pokud tvrdí, že Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.*

žalovaná nemohla napravit pochybení prvostupňového správního orgánu (FVL). Nelze tak dospět k dílčímu závěru o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí.

33. Žalobkyni je třeba přisvědčit, že správní orgány do správního spisu nezaložily žádnou listinu, ze které by vyplývalo, že standardní doba studia činí 3 roky. Nicméně z demonstrativního výčtu v § 50 odst. 1 správního řádu plyne, že podkladem pro rozhodnutí mohou být i skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Správní orgán proto může skutkové poznatky čerpat i ze skutečností jemu známých z jeho úřední činnosti či postupu. V takovém případě je ale povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti nebo postupu jsou mu tzv. úřední skutečnosti známé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). V rozsudku ze dne 22. 7. 2021, č. j. 5 As 291/2018-17, Nejvyšší správní soud rozvedl, že čerpá-li správní orgán „určitá fakta ze správních rozhodnutí nebo správních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě musí označit správní rozhodnutí či správní spis, ze kterého jsou tato fakta čerpána. Účastníku správního řízení musí být totiž umožněno seznat nejen to, že správní orgán v jeho věci použil určité poznatky získané z úřední činnosti, ale i odkud přesně se o těchto poznatcích dozvěděl. I poznatek správního orgánu o tzv. úředně známé skutečnosti totiž nemusí být správný. Tím, že správní orgán účastníka řízení s těmito poznatky a jejich pramenem seznámí, umožní mu, aby se k nim vyjádřil či případně předložil důkaz je vyvracející. Z hlediska možnosti kvalifikované obrany účastníka řízení proti těmto poznatkům nicméně postačuje, aby správní orgán dostatečně identifikoval správní řízení, z něhož (z nichž) informace relevantní pro projednávanou věc získal.“
34. Správní orgány v nyní souzené věci v odůvodnění svých rozhodnutí dostaly požadavkům, které dovodila výše citovaná judikatura. Skutečnosti známé správním orgánům z úřední činnosti, resp. konkrétní rozhodnutí, žalovaná v napadeném rozhodnutí a FVL ve svém vyjádření k odvolání řádně označily příslušnými čísly jednacími. Z tohoto důvodu mohla žalobkyně ještě před vydáním napadeného rozhodnutí seznat, z jaké konkrétní úřední činnosti či postupu správní orgány čerpají skutkové poznatky. Ačkoli je nutné správním orgánům vytknout, že do správního spisu nezaložily alespoň kopie výše zmíněných rozhodnutí o akreditaci a o přijetí ke studiu z jiných správních spisů, nemůže absence daných rozhodnutí ve správním spisu s ohledem na výše uvedené judikатурní závěry způsobit vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (srov. přiměřeně již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 5 As 291/2018-17).
35. Nelze odhlédnout ani od faktu, že žalobkyně byla účastníkem správního řízení o přijetí ke studiu do dotčeného studijního programu. Skutečnosti plynoucí z rozhodnutí o přijetí ke studiu (včetně délky standardní doby studia) tedy musely být žalobkyni známy. Přesto se žalobkyně v průběhu správního řízení omezila na argumenty, že není jisté, jaká byla délka standardní doby studia.
36. Krajský soud v dané věci dospěl k závěru, že může doplnit dokazování shora zmíněnými rozhodnutími o akreditaci a o přijetí ke studiu a tato rozhodnutí si vyžádal od žalované. Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že správní soudy mohou v řízení doplňovat dokazování v souladu s principem plné jurisdikce. Dané důkazní prostředky se přitom týkají skutečností existujících před vydáním napadeného rozhodnutí. Tyto důkazy zároveň krajský soud nehodnotil jako první, jelikož z těchto podkladů správní orgány zjevně vycházely jako z vlastních interních evidencí, resp. jako z informací zjištěných z moci úřední. Krajský soud tedy pouze doplnil dokazování tak, aby ověřil skutkový stav, ze Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

kterého správní orgány vycházely. Krajský soud tímto nenahrazoval úvahy správních orgánů a provedené dokazování nelze označit jako dokazování dominantní. Krajský soud má za to, že takový postup je zcela v souladu se závěry uvedenými rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, že soud „*při rozhodování pak (v souladu s větou druhou citovaného ustanovení) vychází ze skutkového stavu věci vyplývajícího jak z obsahu správního spisu, tak i z jím provedených důkazů. Tato procesní úprava je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, coby atributu práva na spravedlivý proces, dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní. Proto v případě důkazů provedených soudem musí být zejména respektován požadavek výše již zmiňovaného § 75 odst. 1 s. ř. s. a nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“*

37. Z provedených důkazů (rozhodnutí o přijetí ke studiu, rozhodnutí o akreditaci) má soud za prokázané, že standardní doba doktorandského studia žalované činila 3 roky a že se jedná o skutečnost známou správním orgánům z jejich úřední činnosti. Informace o standardní době studia pak musela být známa i žalobkyni, jelikož ji obsahovalo rozhodnutí o přijetí ke studiu, které bylo žalobkyni doručeno. Napadené rozhodnutí tedy stojí na relevantních podkladech a neobsahuje nijak nepodložená či překvapivá tvrzení.
38. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkazovala rovněž na internetové stránky, resp. na svůj elektronický informační systém, na němž je veřejně dostupná informace o standardní době studia žalobkyně. Nicméně pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Je proto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). K tomu v nyní řešené věci nedošlo, žalovaná pouze odkázala na svůj elektronický systém. Nicméně tato skutečnost nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť skutkový závěr žalované o standardní době studia v délce tři roky bylo možné ověřit z výše zmíněných rozhodnutí o akreditaci a o přijetí ke studiu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

39. S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalované odpovídá požadavkům přezkoumatelného správního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS).
40. Ke správnosti závěrů žalované se námitky žalobkyně nevztahovaly a krajský soud se jí proto nemohl zabývat. K tomu lze poznamenat, že bylo v zájmu žalobkyně, aby v žalobě své žalobní body formulovala co nejpřesněji, neboť soudní řízení je ovládáno zásadou dispoziční, dle které se se soud při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce tvrdí. Soud tak není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za účastníka řízení domýšlet či doplňovat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2020, č. j. 4 Azs 206/2020-38). Jak uvedl rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není však na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

VI. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobkyně před soudem neuspěla (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (jeho zastupování před soudem zajišťovalo Ministerstvo obrany, navíc šlo o obhajobu vlastního rozhodnutí v nijak komplikované věci).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. 4. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

Mgr. Milan Procházka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.